

VOL. I Kesäkuu N:o 6
1909

SPIRITISTI

SPIRITUALISTINEN AIKAKAUSIKIRJA SPIRITISMIÄ JA
SITÄ LÄHELLÄ OLEVIEN PSYKILLISTEN KY-
SYMysten KÄSITTELYÄ VARTEN

TOIMITTAJA

JALO KIVI

Mitä on haudan tuolla puolen?
Mikä odottaa meitä n. k. kuoleman jälkeen?
Näitä kysymyksiä valaisee spiritismi.

SPIRITISTI

„Ja sitte pitää tapahtuman, että minä tahdon vuodattaa minun Henkeni kaiken lihan päälle; ja teidän poikanne ja tyttärensä pitää ennustaman, teidän vanhimpanne pitää uneksunan ja teidän nuorukaisenne pitää näkyjä näkemän“.
Joelin kirjan 2: 28.

Spiritualistinen aikakauslehti spiritismiä ja sitä lähellä olevien psyki-
listen kysymysten käsittelyä varten.

VOL. I

HELSINGISSÄ, KESÄKUUN 15 P: NÄ 1909

N:o 6

Valoa levittämään!

„Älkää pistäkö kynttiläanne vakan alle“.

Luonnossa on valo saanut voiton pimeydestä. Kylmä, pimeä, kalsea talvi on paennut lämpimän, eloa luovan valon edestä. Viheriäisenä kukoistaa luonto uhkuen uutta elämää, iloista toivoa . . .

Kylmänä jäisenä kuorena on materialismi laskeutunut kansamme henkisten harrastuksien päälle, tahtoen siltä peittää ikuisen totuuden lämmintä rakkautta uhkuvan valon. Poissa on veljeyden tunne, poissa elähyttävä keskinäinen rakkaus ja tilalla . . . niin tilalla on jäysee ynseys, joka ei tunne muuta kuin omanvoiton, joka elää itsekkäisyydessä. Me elämme takatalvea, joka hallaisella materialismillaan tahtoo tukahuttaa oraat henkisellä vainiolla.

Sarastaa kuitenkin kesän tulo . . . lämpimämmät tuulahdukset tuolta kaukaa, näkymättömistä, antavat aavistaa, että kesä on henkisyysdenkin alalla tulossa, että kukat on vielä puhkeava kuorestaan, että touko on lopultakin kypsytymässä . . . Nyt jo näkyy siellä täällä, päivän puoleisilla rinteillä, joihin hallainen materialismi ei ole hyisillä käsivarsillaan tehonnut, toukoinen vehreys, vahvistaen tietoa kesän tulosta kaikkialle.

* * *

Tietoisuus velvoittaa elämään ja toimimaan tietoisuuden mukaan. Kenellä on tietoa hengen korkeammasta olemuksesta ja jatkuvasta elämästä tämän elämän jälkeen, niin hänen se velvoittaa elämään korkeampaa elämää varten jo tässä elämässä, puhtaudessa ja siveydessä, sekä levittämään tietoisuutta lähimmäisilleen. Hänen tulee levittää valoa ympärilleen, — olla

kylväjänä henkistä kesää varten. Tilaisuutta tähän on kaikkialla, kaikissa elämän kohdissa, joissa tulemme kosketuksiin lähimmäistemme kanssa.

Valoa levittämään! Se on kehoitushuuto, joka kaikuu yli koko maan piirin. Hyisen materialismin syleilyssä kiemurtelevat lähimmäisemme huokaavat: *valoa* —; tomun vankiloista vapautuneet henget palavat halusta levittää valoa aineen kahleissa oleville veljilleen ja sisarilleen. Tietoisuutenne velvoittaa teitä levittämään valoa, joka valaisee elämän polkuja. Siis yhteistyöhön valon levittämisessä, että alkaisi henkinen kesä, murtaen takatalven.

J. K.

Todistuksia sielun olemassaolosta.

Esitelmä, pitänyt Mrs A. Besant Chicagon kongressissa, Syyskuun 13 p. 1908.

Suomentanut Martti Humu.

(Jatk. ja loppu viime n:oon.)

Seuraavan selvän todisten sielun olemassaolosta antavat meille spiritistit, miehet semmoiset, kuin esim. prof. W. Crookes, joka omistamatta spiritistin nimeä, kumminkin, erittäin tarkkojen kokeittensa kautta, on vakautunut niiden asioiden totuudesta, joita spiritismi opettaa. Professori Crookes on sangen varovainen mies; hän ei käytä sanaa „spirit“, mutta hän osoittaa että nerolliset (intelligentsiset), fyysillisessä ruumiissa eläneet olennot, vielä sittenkin kuin he ovat jättäneet fyysisen ruumiinsa, ovat yhä toiminnassa.

Jokainen, joka haluaa ottaa selkoa prof. Crookes'in koeistunnoista, — jona aikana hänellä usein yht'aikaa on ollut läsnä sekä meedio *) että aineistunut (materialiseerautunut) olento ja tarkoin tutkia mitä niistä sanotaan, hänen täytyy myöntää, että tässä ilmenee joukko suuressa määrässä merkillepantavia todisteita.

Luonnollisesti moni, joka ei ole ottanut selkoa näistä selvityksistä, tai ei milloinkaan ole kuullut mitään niistä puhuttavankaan, aivan yksinkertaisesti kieltää näiden mahdollisuuden, sillä ihmiselle on se luonteenomaista, että, mitä vähemmin hän asioita, tai jotakin ilmiötä tuntee, sitä varmemmasti hän sen kieltää ja sotii sitä vastaan.

Edullisempaa on olla tykkänään tuntematta jotakin seikkaa, kuin olla „ihan varma“. Todellinen tiedemies ei milloinkaan ole „ihan varma;“ sillä

*) meedio — lat. = keskities, keskiö, välittäjä, välikappale.

hän on hyvin varovainen. Hän saattaa sanoa: — „minä en sitä usko, sitä ei ole todistettu;“ mutta hän ei julista mitään mahdottomaksi, niinkuin tietämätön ihminen niin usein tekee varmuudella, joka on samassa suhteessa hänen tietämättömyyteensä. Tohdin väittää, että William Crookes'in nimi, mitä koskee rehellisyyteen, on kaiken epäilyksen yläpuolella sekä mitä koskee hänen huomioonottojensa varmuutta — tiedemiehet katsovat niitä kieltämättömiksi.

Paitsi monen monta koetta siitä, josko aineistumiset ovat mahdollisia ja todellisia, punnitsi hän nuo aineistuneet olennot ja keksi punnitsemiskoneita semmoisille voimille, jotka toimivat näkyväisittä muodoitta. — Hän onnistui semmoisissakin todisteluissa, että intelligentitset, kuoleman läpikäyneet olennot, olivat semmoisessa asemassa, että niiden pitkien kanssapuheiden aikana, joita hän piti niiden kanssa, ne saattoivat kertoa seikkoja heidän menneestä elämästään.

Senkaltaisia kokeita — vaikkapa niitä ei aina tehdäkään semmoisella täsmällisyydellä ja tarkkuudella, joka saattaisi ne tieteellisesti todistetuiksi — ovat tuhannet spiritistit usein tehneet. Olisi mieletöntä kieltää nämä tosi-seikat. Kaikkiialla niistä puhutaan ja jokaisella on vapaus tehdä samat kokeet, jos hän epäilisi niitä petoksien johdosta, joita on myöskin ilmestynyt. Yhtä hyvällä syyllä voisi joku myös kieltää että oikeata kultaa löytyy, sentähden että väärää kultaa on olemassa. En kumminkaan tahdo puolustaa näitä kokeiluja, sillä katson niitä vaarallisiksi ja vahingollisiksi; mutta jos joku materialisti hypnotismin ja unien tutkintojen kautta on ruvennut horjumaan vakaumuksensa, olisi hyvä, jos hän saisi oppia tuntemaan, tai mieluummin, itse saisi ottaa osaa semmoisiin kokeiluihin. Hänen ei silloin tarvitse hakea mitään julkista meediota, sillä kolme tai neljä jonkin perheen jäsentä voivat helposti, jos tahtovat, tehdä yhdessä työtä, saada vakaumuksen siitä, että intelligenssi on olemassa ja että se voi toimia myöskin haudan tuolla puolen. Tätä aivan yksinkertaista kokeilua voi kerrata niin usein kuin kukin haluaa; siihen tarvitaan ainoastaan kolme tai neljä toisensa aivan luotettavaksi tuntevaa ihmistä; he sitten liittyvät seuraksi ja toimeenpanevat kokeilujansa. Tätä esittelen ainoastaan materialisteille; heille saattavat kokeilut olla jostakin arvosta vakaumuksen saavuttamiseksi.

Toinen paljon vaarattomampi tutkimuksen mahdollisuus on se tosi-seikka, että ruumiissa elävä ja toimiva ihminen voi, määrätyn kouluutuksen läpikäytyään, mennä ulos ja vapautettuna aistinten vaikutteista voi hän saada tietoa itsestensä, sekä, jos hän niin haluaa, muistakin.

Tässä astumme koko askeleen pois tieltä, jolla tiede liikkuu ja toimii.

Nyt tulemme vaikeampiin experimentteihin, joilla todistetaan sielun olemassaoloa.

Sielu on elävä, itsetietoinen intelligenssi. Tahtonsa mukaan se esille tuo ja käyttää ymmärryksen voimia; sillä on mahdollisuus kasvaa, kehittyä

ja toimia korkeammalla kuin fyysillisellä ja astraalisella tasolla. Se saattaa käyttää korkeampia voimia, kuin mitä ymmärrys tarjoaa.

Nämä kokeilut ovat vaikeat ja vaativat väsymätöntä kouluuttamista, jonka tarkoituksena on saattaa ruumiin aistiminen ymmärryksen herrauden alle, niin että kokeilija huomaisi ja ymmärtäisi, eli saisi vakaumuksen siitä, että intelligenssi on jokin korkeampi kuin ruumis, jokin voimakkaampi, jalompi kuin aistimet.

Tee jokin vastarinta aistintesi vaatimuksille; koeta heittää pois joku tapa, jolle tähän saakka olet antanut vallan; koeta esim. olla nauttimatta joitakin ruokia, joista erittäin pidät, tai luovu jostakin nautinnosta, jota erittäin suuresti arvostelet. Ei ole tarkoitus että sinun pitäisi luopua näistä mieliteoistasi ainaksi, vain ainoastaan joksikin ajaksi, kokeillaksesi, niin että saisit vakaumuksen siitä, että sisäsi löytyy jokin, joka saattaa hallita sinun olentosi sitä osaa, jota kutsut lihalliseksi luonnoksesi. Tee jotakin, joka sotii aistintesi vaatimuksia vastaan; valitse kokeellesi semmoinen aika, jolloin aistimesi ovat täysin elinvoimaiset, jolloin ne vaativat erinäisen tyydyttämisen ja juuri silloin kun kaipauksesi esine on ihan edessäsi ja sinä tahdot kohottaa kätesi sen perään, — pidätä silloin kätesi siitä pois ja sano: „Ei, minä olen voimakkaampi sinua, tällä hetkellä et saa tahtoasi täytetyksi.“

Ainoa hyöty tästä kokeilusta on, että tämä yksinkertaisesti ja varmasti, paremmin kuin mikään muu, todistaa sen, että me emme ainoastaan ole aistimet ja ruumis — vaan että me olemme jotakin korkeampaa — kutsukaamme sitä vaikka nerollisuudeksi eli intelligenssiksi — sekä, että me voimme hallita ruumistamme ja aistimiamme, huolimatta siitä, että ne juoksevat omaa tietänsä. Ei niin, että aina voisimme näin menetellä, — siihen tarvitaan paljon suurta harjoitusta, ja kouluutusta — usein tapahtuu että aistimet, aivan kuin hurjat, kesyttömät hevoset ottavat kuolaimet hampaittensa väliin ja laukkaavat tiehensä ymmärryksen ja kaiken kera. Aistimet tempaavat meidät mukaan, mutta yksin silloinkin me tiedäme, että meitä hallitsee jokin, joka on voimakkaampi meitä, — aistimet, ja että ne juoksevat omia teitensä. Vaikkapa me heikkoina niille alistummekin, erotamme kuitenkin oman itsemme ja nuot kesyttömät himot ja pyyteet, jotka toisinaan osottavat mahtinsa meissä.

Tämä on aivan alkuperäinen experimentti, mutta se kuitenkin osottaa meille, että meidän sisällisessämme on jotakin muuta, kuin ainoastaan aistinvaikutteet. „Niin,“ sanonee joku, „onhan meillä järki; luonnollisesti minä tiedän, että ajatusvoimani on korkeampi kuin aistinvaikutteet; minä tiedän että ymmärrys hallitsee ruumistani.“ Hyvä. Siispä alkakaamme harjoittelumme tässä suunnassa, siksi, kunnes ruumis ei enään tee minkäänlaista vastustusta, vastarintaa; siksi kunnes voimme olla vahvat, kaikkein suurimmassakin kieltämyksessä; siksi kunnes me, aivan uupuneina fyysillisestä työstä, voimme esim. hyvin kiukkuista lasta kohtaan olla niin ystävälliset,

rauhalliset ja auttavaiset, ikäänkuin me olisimme täysin levähtäneet ja terveet. Tämä on ruumiinsa hillitsemystä. Harjoittakaamme tätä, kunnes voimme ja jaksamme sen toteuttaa: — tähän on ainoastaan pikkuinen mitättömyys, — harjoittakaamme siksi kunnes ruumiimme on meidän palvelijamme, meidän orjamme, joka aina käyttäytyy tahtomme mukaisesti ja siksi kunnes olemme oppineet kauhistumaan sitä, että pakotamme ruumiimme tekemään sellaista, jota ymmärryksemme ei hyväksy. Eikö meille jo tunteemmekin sano, että tämä on totisen ihmisen arvoista? Vihaset ja nälkäiset koirat haukkuvat, mutta ihmis-olentojen pitäisi oppia itsensähillitsemystä. Itse asiassa ei suuria vaadita, jos meiltä vaaditaan itsehillitsemystä, se merkitsee ainoastaan sitä, että ymmärryksemme pitää olla ruumiimme hallitsia. Tässä suhteessa kaikki lienemme yksimieliset.

Siis astukaamme vieläkin askeleen eteenpäin.

Meidän intelligenssiämme on hyvin vaikea hallita. Se voi hillitä ruumista, se voi taltuttaa aistimet — mutta osaako se myöskin hallita itseänsä?

Huomaamme, että intelligenssimme alati liitelee ympäri maailman. Alkakaamme esim. tutkimaan jotakin vaikeatajuista kirjaa, jonka sisällön tahdomme oppia perinpohjin tuntemaan ja ymmärtämään. Minulla on esim. jokin tutkinto suoritettava: jos en tänä iltana ole tutkinut kirjaa kannesta kanteen, niin huomenna ehkä en jaksata tutkintoa suorittaa: tämä taas ehkäisee kaikki tulevaisuuteni toiveet; alan siis tutkintoni, mutta ajatukseni liitelevät sinne tänne; kun tahdon keskittää niitä johonkukuhun tieteelliseen tehtävään, huomaan pian että ne äkkiarvaamatta toimivat jossakin aivan toisessa suunnassa; ne lentelevät lakkaamatta ympäri; minun pitää alituisesti pitää niitä kiinni, siksi kunnes viimeinkin panen kirjan pois ja sanon: „Ei, en ole oikealla tuulella; lukeminen on nyt aivan mahdoton asia minulle.“ Mutta *kuka* on tämä ajatus-elin? Se ei osaa tehdä työtä silloin kun sen pitäisi; se ei voi täyttää tarkotustaan, sentähden että se ei ole virityksessä. Pian nyt teen tuon kysymyksen: „Kuinka pitää *minun* oppia hillitsemään ja hallitsemaan tätä *minun* intelligenssiäni, tätä *minun* ajatusorganiani-välinettäni?“ ja samalla olen myöskin myöntänyt, että löytyy jokin korkeampi kuin intelligenssi — *minä*. — *Minä* tahdon, että intelligenssini pitää tehdä mitä *minä* näen tarpeelliseksi; että sen täytyy toimia kirjan sisällön selville saamisen kanssa. Me keskitämme ajatuksemme, me kokoamme jotakin, meidän sisällisessämme, jotakin, jolla on voimaa, ja tämän avulla me kohdistamme intelligenssimme itse asiaan. Mutta *kuka* se on, joka tämän tekee? Onko se intelligenssi itse? — sehän liitelee ympäri maailmaa. Siis täytyy olla jokin, joka hallitsee intelligenssiämme ja sitoo sen siihen pisteeseen, jossa sen täytyy työtä tehdä. Silloin johdonmukaisesti syntyy seuraava ajatus; „tuon jonkin pitää minun löytää“. Olen nähnyt, että intelligenssi on korkeampi aistimia, mutta tuon jonkin, intelligenssin yläpuolella olevan jälille pitää minun myöskin päästä. Olisikohan se sielu? Tämä

voima, jonka tunnen sisässäni, joka mestaroipi, hillitsee ja suistaa minun liehuvat ajatukseni ja pakottaa ne kuuliaisuuteen, mikäpä se mahtanee olla? *Tuo* voima näyttää olevan minun *totinen minäni* — minä, joka hallitsee ajatukseni.

Kuinka minä saanen selvää siitä, mitä se on?*

Kun ihminen pääsee näin pitkälle, eikä ole ketään, joka voisi antaa hänelle vastausta, niin hän saa olla varma siitä, että hän yhdellä tai toisella tavalla saapi käteensä jonkun kirjan, joka auttaa häntä vastauksen löytämisessä. Miksi? Sentähden että enemmän kehittyneet olennot ovat valveilla; he näkevät, milloin joku pyrkivä sielu on päässyt siihen pisteeseen, että se, pitemmälle mennäksensä, tarvitsee apua; ja kosk'ei ketään ruumiissa elävää ole saapuvilla tuomaan tätä apua, silloin tarvittava apu lähetetään kirjan muodossa, joka antaa käytännöllisiä neuvoja ja osoituksia.

Tämä on ihmiskunnan auttajain työ. Auttavina he lähestyvät etsivää sielua ja antavat hänelle etukädessä tietoja meditationista **) ja sen käytännöstä.

* * *

Mitä nyt tapahtuu? Joka päivä, jokaisessa uudistetussa meditationissa tulee tuo intelligenssin yläpuolella oleva tietoisuus voimakkaammaksi, vahvemmaksi ja selväpiirteisemmäksi; se kasvaa ja kehittyy lakkaamatta, kunnes yht'äkkiä tietoisuuden keskipiste kohoaa ja ihminen ymmärtää että hän on enemmän kuin yhtämukainen (identtinen) oman intelligenssinsä kanssa; hän alkaa käsittää näkymättömiä asioita ja seikkoja; hänessä syntyy tietoisuus semmoisista ajatuksista, jotka kulkevat intelligenssin käsittämiskyvyn yläpuolella ja silloin tällöin täytyy hänen intelligenssinsä kokonaisella ajatusvirralla, jonka lähde ihminen ei osaa itsellensä selvittää, vaikkapa hänen, ne tutkittuansa, täytyy myöntää että ne ovat todet. Niinpä hän kysyy itseltänsä: „Oman peräänajatteluni ja johtopäätöksieni teon kautta en ole saapunut tähän. Se äkisti selvisi minulle — mutta mistä?“ Näin hän vähitellen käsittää: „itseäni korkeammasta osastani, siitä, joka seisoo intelligenssini yläpuolella ja ilmentää itsensä silloin kun intelligenssini nukkuu ja lepää; sieltä tämä on tullut.“ Sillä, käyttääksemme vanhaa, usein kerrattua kuvaa, samalla tavalla kuin järvi, jota eivät tuulet järkytä, selvästi kuvastaa auringon, vuorien ja kukkien kuvat, sitävästoin kuin se myrskysäällä, näyttää ainoastaan samojen esineiden murroskuvat, — samaten intelligenssi, hiljaisena ollessaan, luo korkeampia ajatuksia; mutta kuin tavallisen ajattelun tuuli panee sen liikkeelle, astuvat siitä esiin ainoastaan hajanaiset valontuikahdukset.

* * *

*) meditationi = lat. peräänajattelu; 1) ajatuksen kokoaminen; 2) sen keskittäminen; 3) sen ylentäminen.

Seuraa vielä yksi, korkein askel.

Kehittyvä ihminen pyrkii suurempaan ja suurempaan yhtämukaisuuteen tämän korkeamman itsensä kanssa; hän koettaa saada tuntea sitä omana itsenänsä; hän keskittää väkipakolla omat ajatuksensa ja hillitsee intelligenssinsä, — ja jonakuna silmänräpäyksenä näiden kokeiden kestäessä, ilman edelläkäyviä merkkejä, ilman mitään erinäistä räsistusta, ilman minikäännäköistä, johon hänen alempi luonteensa ottaisi osaa, kohooa yht'äkkiä hänen tietoisuutensa ruumiin ulkopuolelle; ihminen tuntee itsensä eläväksi tietoisuudeksi, joka ulkopuolelta tarkastelee sitä ruumista, jonka se on jättänyt. Tämän ilmiön saattaa löytää mitä erinäisimmistä kirjoista alituisesti samoin kuvattuna. Hindulaisissa kirjoissa luemme siitä, kuinka ihminen saapuu siihen kohtaan, että hän voi erottaa sielun ruumiista, kuinka hän, saavutettuaan täydellisen herrauden oman itsensä yli, voi kohottautua fyysillisestä ruumiistansa kirkkaana valoruumiina — ilmiö on kirjaimellisesti tosi. Se sielun muoto, jossa se kohottautuu, on kirkas ja sädehtivä, uskottoman loistava — se on valon jäsen, „kirkastettu ruumis“.

Ei mikään sana voi paremmin selvittää eli antaa meille ihanampaa kuvaa tästä ilmiöstä. Ihminen irtautuu fyysisestä ruumiista ja ilmenee kirkkauden ruumiissa.

Siteeraan tätä vanhaa kirjotusta, sentähden ettei kukaan silmänräpäyksenkään aikaa uskoisi että tämä olisi ainoastaan nykyaikainen kokemus. Kaikki ne, jotka totisesti *tuntevat* sielun, ovat tehneet saman kokemuksen. Tässä on lopullinen todistus siitä, että ihminen on elävä sielu; tämä ei ole mitään otaksumista, ei järjen punnittelua, ei jonkinlaista keksintöä, ei auktoriteettiasia, ei usko, ei tyhjä puhe eli jaarittelu, vaan tieto, elävä kokemus. Minä olen tämä elävä tietoisuus; tuo ruumis, jonka olen jättänyt, on ainoastaan puku, jota olen kantanut. *Tuo puku en ole minä*, se ei ole minun oma itseni; minä en ole siinä, tässä olen *minä — vapaana siitä*. Saman asian, josta puhutaan näissä vanhoissa kirjoituksissa, ja aivan samat kokemukset ovat tehneet profeetat, opettajat, tietäjät, ennustajat, sillä ei kukaan, omistamatta omaa tietoa voi opettaa muille vakuuttavalla tavalla sielua koskevia asioita. Niinkauvan kuin joku ainoastaan kertaa sitä, mitä hän ajattelutoiminnan välityksellä on oppinut, voi hän totisesti saada paljon hyvää aikaan, mutta tällä ei ole oman kokemuksen leimaa, joka vaikuttaa sanottoman vakuuttavasti niihin, jotka vastaanottavat opetuksia. Toiskäden tietoja voidaan helpommin kumota, evätä ja kieltää; monet tärkeät kysymykset jäisivät ainaiseksi vastaamatta, jos ainoastaan sitä kertaisimme, mitä ajatustoiminnan välityksellä, olemme tietoomme saaneet. Tutkimus on tietysti myöskin hyvin tärkeä askel, joka on tehtävä oman vakaumuksemme saavuttamiseksi; mutta jos maailman edessä pitäisi todistajain esiintyä sielun kuolemattomuudesta, jos maailmalla, tänä meidän vuosisatanamme pitää olla sitä, mitä maailma kaikkina aikoina on omistanut, eläviä todistajia,

jotka omasta kokemuksesta voivat puhua sielun olemassaolosta, silloin pitää myöskin meidän vuosisatamme ihmisten läpikäydä saman kouluuttamisen, jota kaikkina aikoina on vaadittu tämän päämaalin saavuttamista varten, sillä ainoastaan sen kautta voimme saada oman kokemuksemme ja täten kysymys sielun olemassaolosta kohoaa kaiken epäilyn ja taistelun yläpuolelle.

Ensi kerralla ihminen hämmästyä ja kauhistuu sitä, mitä on tapahtunut, mutta kun tämä kertautuu päivä päivältä, viikko viikolta, kuukuusi kuukaudelta, vuosi vuodelta, niin meille viimeinkin selviää, että tietoisuus ulkona ruumiista on yhtä todellinen — todellisempikin — kuin tietoisuus sen sisällä, sillä joka kerran kuin ihminen palajaa takaisin ruumiiseensa, tuntuu hänestä siltä, kun hän menisi vankeuteen, tai astuisi raittiista ilmasta kellariin eli holviin; katse himmentyy, korva tulee melkein kuuroksi, kaikki sielun voimat ikäänkuin rajoittuvat ja halltautuvat; ruumiimme on totisesti niinkuin Paavali, tuo suuri vihitty, kutsui sitä; „kuoleman, eikä elämän ruumis“.

Me kutsumme tätä olemassa oloamme elämäksi, mutta se ei sitä todellisuudessa ole. Me kutsumme tätä elämäksi, ja silloin se yksinkertaisesti on ahdas, vangitseva, hidas, vaivaloinen, kutistunut olemassaolo, jonka sielu joksikin aikaa ottaa asunnoksensa, saavuttaaksensa määrättyjä fyysillisiä tietoja, joita se, muilla keinoin, sopivain aseiden puutteessa, ei voisi saada. Sittenkun me riittäviksi asti olemme vaeltaneet meditationin tietä, silloin tulee tämä korkeampi, totinen elämä meidän eläväksi, oleelliseksi elämäksemme; tavallinen elämämme muuttuu silloin meille harhaksi, unimaailmaksi, jossa on paljon tehtävää ja monta velvollisuutta on täytettävä, mutta kumminkin on se vankinaolon, eikä elämän maailma. Silloin näemme että me itse olemme tuo elävä, toimiva, käsittävä intelligenssi, jolle koko maailma on avoinna ja jonka oikea koti ja asuinmaja on taivas, eli näkymätöin henki-maailma.

Tämä on tie, jolla voimme saavuttaa täydelliset, epäämättömät todisteet sielun olemassa olosta.

Askel askeleelta olemme nyt tätä asiaa tutkineet:

ensiksi: fyysilliset kokeilut fyysillisellä tasolla;

toiseksi: unien ja niistä johtuvan, ulkopuolella tavallista, jokapäiväistä eli päivä-tajuntaa olevan toiminnan tutkiminen;

kolmanneksi; tutkistelimme sitä hyötyä, mikä meille saattaa olla siitä, että voimme erottaa ruumiin, aistin vaikutteiden ja intelligenssin väliset suhteet;

neljänneksi; huomasimme että jokin, joka on intelligenssiäkin todellisempi ja voimakkaampi ilmentää meissä olemassaolonsa, ja täten saatuaamme nämät alimmat kokemukset, me innostuneina työntäyimme yhä korkeampiin kokemuksiin. Kaikki tämä pitää meidän suorittaa, ennenkuin opimme oman kokemuksemme perusteella ja nojalla tuntemaan sielun olemassaoloa.

Totisesti se ansaitsee vaivansa. Ilman vaivannäköä, ennenkuin suoritamme hinnan, emme voi saavuttaa tätä astetta. En vakuuta, ett'ei joku voisi antautua ruumiin, ajatuksen, intelligenssin elämälle sekä samalla kertaa itsessänsä toteuttaa korkeamman elämän kehitystä; mutta sen voin vakuuttaa, että kaikki, mitä teidän pitää uhrata, on ainoastaan semmoiset ilonaineet, joista te jo olette päässeet, joista te olette pois kasvaneet; jotka siis ovat viehätysvoimansa teidän suhteenne kadottaneet. Semmoiset jätämme, aivan niinkuin päästyämme lapsuudenijästä jätämme leikkikalut, emmekä enään niitä halaja; ei kukaan riistä niitä meiltä pois — vaan — aivan yksinkertaisesti me emme niistä enään huoli. Olemme oppineet tuntemaan korkeamman ilon, jalompia leikkikaluja. Intelligenssikin on leikkikalu, vaikka se onkin korkeampi kuin aistimet, ja se elämän korkeammassa piireissä tulee tunnustetuksikin sellaiseksi. Yksi ilonaihe toisensa perään jää pois; kadtamme makumme niiden suhteen, — mutta velvollisuutemme me täytämme nyt paremmin kuin ennen.

Kuin ihminen jättää alemman, huomaa hän kuinka korkeampi täydellisesti ja rikkaasti virtaa häneen, mutta samalla kertaa tulee koko hänen olentonsa paljon ihanteellisemmaksi, elävämmäksi kuin milloinkaan ennen. Hän ei mitään enään kysy, vaan saa kaikki käytettäväksensä anomattansa; hänellä ei enään ole minkäänlaisia toiveita, kumminkin luonto tuhlaa hänelle alituisesti aarteitansa. Hän valaa sisällisimpänsä rikkauden ja tämä sisäinen täytytty lakkaamatta ja alituisesti. Tämä on sielunelämän paradoksi *); tämä on se todellisuus, joka heti kuin sielun olemassaolo on tunnustettu, näyttäytyy todeksi ja oikeaksi.

Lopuksi käännyin sen puoleen, joka on varma siitä että hän on elävä sielu eikä siis tarvitse mitään todistuksia sielun olemassaolosta. Hänelle, joka huolimatta siitä, että hän oman tietonsa eli kokemuksensa kautta ei tiedä tätä, mutta kumminkin asuu hänessä syvä, kumoamaton vakaumus, jota ei mikään vastaväite, ei mikään pilkka ei mikään vastaansanomien voi pois riistää. Kaiken tämän sattuessa hän vain sanoo: „Minä tunnen, minä tiedän, että minä olen elävä sielu.“

Heille kaikille sanon: Älkää välittäkö niistä todisteluista, joita tässä olen esiintuonut, varsinaisina ja perinpohjaisina todistuskappaleina materialismin edessä. Uskokaa omaan intuitiooniinne **) ja luottakaa siihen. Sisäinen ääni ei koskaan johda harhaan. Se on hiljainen kuiskaus teidän omasta sisällisemmästä olennostanne, ja se vaatii ehdotonta luottamusta. Luottakaa siis sisäiseen ääneenne ja uskokaa, että mitä se teille sanoo on tosi, vaik-

*) paradoksi = kreik. yleisen katsantokannan kanssa ristiriitainen; näennäisesti suunnaton.

**) intuitiooni = välitön havainnollisuus.

kapa tämä totuus ei olisi vielä teille todistettukaan: toimikaa tämän sisäisen vakaumuksenne mukaan, aivan siten, niinkuin se jo olisi todistettu ja todeksi tunnustettu. Alkakaak meditatioonilla: tutkikaa tätä ainetta kirjoista ja toteuttakaa se käytännössä. Seuratkaa sitä neuvoa, jonka tätä tietä kulkeneet ja kokeneet ovat teille antaneet. Se johdattaa totuuteen. Silloin myöskin te tulette pian ja helposti saavuttamaan oman tiedon siitä, että nämä sanat ovat todet.

Silloinkun sielu puhuu teissä, silloin ette kaipaa intelligenssinne vakuutusta; luottakaa ainoastaan tuohon jumalalliseen ääneen ja totelkaa sen kehotusta; astukaa sille tielle, jota viisaat, profetat, ihmiskunnan opettajat ovat osottaneet ja josta moni oppilas, joka on kulkenut heidän askeleitansa, on saanut todistukset; ne opetukset totisesti vievät oikeaan päämaaliin. Silloin saatte tekin tietää ja jakaa heidän tietoansa; silloin alkaa heidän opetuksensa saamaan todistusta teidän oman tietonne kautta; te rupeatte tuntemaan itsenne eläviksi, kuolemattomiksi sieluiksi. Tämä on neuvoni niille, jotka eivät mitään todistusta kaipaa, ja jotka perustavat tietonsa sisäiselle äänelle. Tuodessani tätä sanomaa, en itsestäni puhu; en ilmoita mitään uutta, ainoastaan vahvistan meidän päivinämme, meidän aikanamme sitä, mitä kaikki profetat ja jokainen oppilas on saavuttanut, jokainen jumalallisesti viisas ihminen kaikkina päivinä on tunnustanut ja ilmoittanut.

Heidän sanomaansa olen teille nyt kerrannut.

Loppu.

Spiritismin voittoja.

Sir Oliver Lodgen julkaisemat tulokset eräistä merkillisistä sarjakokeiluista, jotka todistavat, että elämää löytyy toisella puolen haudan.

Jatk.

Myersin tiedonantoja kreikankielellä.

Raportin tämä osa alkaa seuraavilla sanoilla: „Mitään selityksiä näistä tiedonannoista ei tarvita, vaan voidaan varsin varmasti vakuuttaa, että olipa sinä välitysvoimana, joka aikaan saa näitä yhtäläisiä ja toisiaan täydentäviä ilmiöitä, mikä voima hyvänsä, niin ei se ainakaan ole mikään sellainen voima, joka työskentelee sokeasti ja koneellisesti, vaan joka työskentelee älyllisesti ja vississä määrättyssä tarkoituksessa.“

Päätettiin mrs Piperin kautta tehdä Myersin hengelle eräs kysymys kreikankielellä. Kysymyksen piti olla varsin käsittämättömän mrs Piperille,

niin ettei tämän tietoisuus voinut millään tavalla ottaa siihen osaa, samalla kun sen piti kosketella asiaa, joka ei ollut ainoastaan tunnettua Myersille, vaan vielä läheisesti yhdistettynä Myersin koko elämään ja toimintaan.

Vastauksen tuli olla monimutkaisen sekä yhdistää monia erilaisia ajatuksia ollakseen oikea.

Koetta varten valittiin neljä kreikkalaista sanaa. (Sananmukaan käännettyä: „*ja itse taivas mittaamaton.*“) Nämät sanat ovat filosofi Platinus'en ensimmäisessä kirjassa, osana eräästä runosta, missä hän puhuu niistä suhteista jotka seuraavat individualisen sielun innostumista ja sulautumista jumalalliseen olemukseen — tämä tapahtuu täydellisen sopusoinnun hallitessa, rauhan ja levon vallitessa sielua ja ruumista. Nämät neljä kreikkalaista sanaa, kirjoittajan Platinus'en nimen kanssa, esiintyvät eräässä Myersin teoksessa mottona runossaan Tennyson'ista. Näitä ei ole käännetty ennen milloinkaan ja mrs Piper ei ollut edes koskaan kuullut puhuttavankaan tästä kirjasta. Kysymyksen johdosta saapui monta automatisesti kirjoitettua vastausta mrs Verallien ja mrs Piperin kautta, jotka yhdessä antoivat täydellisen tyydyttävän vastauksen.

Ensimmäiset olivat runollisia ajatuksia kuvaten taivaallista rauhaa. Eräs mrs Verallin kautta automaattisesti saatu oli: „Minä oijennan käteni yli mittaamattoman avaruuden, kuun ja tähtien välissä, missä Lucretiuksen Jumalat juovat nektaria. Etkö sinä ymmärrä?“

Komitean jäsenet ymmärsivät.

Myersin henki tarkoitti Tennyson'in runoa „The Gods who haunt“, jonka aiheena on ollut kuuluisa runo Lucretiuksen kolmannessa kirjassa.

Vielä saatiin muitakin runoja, jotka kaikki kuvasivat taivaallista rauhaa.

Erään kerran kirjoitti mrs Verall transsi-tilassa; „Älköön rajalla tulko vallan suurta valitusta“, (säe eräästä Tennysonin runosta). Samaan aikaan kirjoitti mrs Piper, myöskin viitaten Tennysonin runoon, „*Matka rajan ylitse*“, sekä vielä erään ilmoituksen Myersiltä, että hän oli antanut mrs Verallille säkeen Tennysonin runosta „*Matka rajan ylitse*“, jonka hän **toivoi** ilmaisevan heille minkä merkityksen hän antoi näille kreikkalaisille sanoille.

Koottuansa kaikki vastaukset yhteen, yhdeksi kokonaisuudeksi ja ne kriittisesti „analyseerattuaan“, antaa komitea lausuntonaan, että ne epäilemättä johtuvat samasta alkulähteestä ja muodostavat vastauksen kysymykselle neljässä kreikankielisessä sanassa.

Raportti kuului tästä seuraavasti:

Loppuväitös: Yhdenkaltaisissa tiedonannoissa, jotka on saatu mrs Piperin kautta transsitilassa ja mrs Verallin kautta automaattisissa kirjoituksissa, sanoo kontroleeraava henki olevansa sama, nimittäin Frederic Myers. Kaikkiin kysymyksiin on vastattu niinkuin ruumiillinen Frederic Myers'kin olisi näihin vastannut, älykkäästi ja täsmällisesti.

Ennenkuin Myers on antanut vastauksensa yhden mediumin kautta, on hän aina viitannut minkälaiseksi vastaus tulee toisen mediumin kautta.

Ei voida tosin suoranaisesti todistaa, että Myers tunsu Lucretius'en kolmannen kirjan, mutta kaiken todennäköisyyden mukaan, niin hänen syvällinen ja perinpohjainen tietonsa tunsu myöskin tämän runoteoksen, Toisten vastausten sisällön tiedetään kuitenkin Myersin tunteneen ja niistä lausemuodoista, joissa vastaukset annettiin, käy selville, että se älyllinen olio, joka ilmoitti itsestensä, oli yhtä läheisesti tuttu Human Personalityn „loppuluvun kanssa kun sen tekijäkin Frederic Myers oli“.

Tämä merkittävä loppulause sisältää siis itse asiassa sen, että se älyllinen olemus, joka itsestään ilmoitti, ei voinut olla kukaan muu kun ruumiiton älyllisyys Frederic Myers.

* * *

M. m. tehtiin kokeiluja latinaksi.

Asetettiin kokoon muutamia pitkiä lauseita latinaksi. Tämä kysymys oli kokoonpantu hyvin monimutkaisella tavalla, niin että sen voi ymmärtää ainoastaan latinaan hyvin perehtynyt henkilö. Tarkoitus tällä oli tiedustaa ymmärsikö Myersin henki latinaa niinkuin ruumiillinen Myers oli ymmärtänyt.

Tämän ohessa on huomautettava, että mediumi mrs Piper ei ymmärtänyt latinasta ja kreikasta mitään.

Pääsisältönä tässä latinan kielisessä sanomassa oli tervehdys komitean jäseniltä, sekä toivomus, että Myersin henki yhä edelleenkin jatkaisi tätä ritistiedonantoa ja antaisi selviä vastauksia eri mediumien kautta.

Kun viimeinen sana ensimmäisestä lauseesta tavattiin kirjain kirjaimelta mrs Piperille, löi kello 12 päivällä. „Kello 12 samana päivänä“, kertoo raportti tästä, istui mrs Verall kirjoittamaan ja sai täydellisen selvän, täsmällisen vastauksen ensimmäiseen latinan kieliseen lauseeseen.“

Toisessa istunnossa tavailtiin mrs Piperille toinen lause ja samaan aikaan kirjoitti mrs Verall automaattisesti täydellisesti tyydyttävän vastauksen.

Toisiin lauseisiin tulivat vastaukset samalla tavalla mrs Verallin kautta samaan aikaan kun kysymykset tehtiin.

Varovaisuuden vuoksi oli toimittu niin ettei mrs Verallilla ollut aavistustakaan minkälaisia kysymyksiä oli tehty, tai millä kielellä ne oli laadittu.

„Nämä vastaukset mrs Verallin kautta“, lausutaan raportissa, „ovat epäilemättömästi kirjoitetut samalla tavalla mr Myersillä oli tapana ilmaista ajatuksiansa“.

Nämä ovat ainoastaan muutamia esimerkkejä pitkästä kokeilusarjasta, joita ovat tehneet Lontoon Psykillisen Seuran valitsema komitea.

Sir Oliver Lodge sekä toisetkin jäsenet ovat nytten vakuutetut siitä, että nämät tieteellisesti tehdyt kokeilut *todistavat että ihmisellinen älyllisyys (henki) elää ruumiin kuoltuakin*. He selittävät, että telepatia ei riitä selittämään tuloksia.

Englantilaiset ja amerikkalaiset sanomalehdet lausuvat mielipiteinään, että näitten kokeilujen tuloksien julkaiseminen, niin Euroopassa kun Amerikassakin, tulee voimakkaasti vaikuttamaan ajan aatevirtauksiin.

Unien merkitys.

Tavallisesti ei nykyaikana unille anneta mitään suurempaa merkitystä. Sanovatpa materialistit usein, että „unet johtuvat vatsasta“, tai että „unet johtuvat ajatuksista“. Mutta niin ei ole asianlaita. Unilla on suurempi ja syvempi merkitys kuin mitä yleensä luullaan; tämän ovat käsittäneet vanhat, menneet kansakunnat, joittenka kuninkailla ja muilla mahtavimmilla virkamiehillä olivat erikoiset unien selittäjänsä. Ne nykyaikaan, jotka vielä antavat materialisteinakin unille merkitystä, turvautuvat „egyptiläis-kaldealais-persialaiseen unikirjaan“ — — —

Niinkuin sanottu, on unilla suurempi merkitys ihmiselle. Unitila on ainoa tila, jossa fyysillinen ihminen pääsee lähempään yhteyteen korkeampain tasojen kanssa. Se on ainoastaan ruumis, joka kaipaa lepoa ja nukkumista, henki ei väsy milloinkaan ja ruumiin levätessä valvoo henki, sekä tekee huomioitaan. Toisilla henkilöillä on henki uni tilassa enemmän tai vähemmän (riippuen kehityksestä) irrallaan ruumiista, liikkuen vapaasti ruumiista kauemmaksi. Tällä ajallaan tekee henki kaikenlaisia huomioita, joita koettaa tuoda mukanaan n. s. päivätajuntaan, vaikkakin onnistumatta. Hereillämme „emme muista“ enää puoliakaan huomioistamme ruumiin nukkuessa — emme ole kyenneet syövyttämään huomioitamme aine ruumiissa olevaan tajuntaamme. Mutta toisinaan saamme kuitenkin uni tilassa ollessamme huomioita tapahtumista, jotka vaikuttavat niin valtavasti, että nämät muistamme päivätajunnassakin ja osaamme torjua esim. uhkaavan vaaran.

Useita vuosia takaperin piti teurastaja Bonen Holytovnista Englannissa kerran lähteä läheiseen kaupunkiin ostamaan karjaa. Viikkoa ennen hän näki unta, että kaksi sinipukuista miestä pidatti hänet eräässä kohdassa.

Hän kertoi unen vaimolleen, mutta tämä vaan nauroi sille.

Seuraavina öinä hän näki kuitenkin saman unen ja päätti sen vuoksi lähteä matkalle erään tuttavansa kanssa, jolla oli samanne päin mentävä.

Kun he tulivat unessa nähtyyn paikkaan, huomasivat he kaksi sinipukuista ja kamalan näköistä miestä, jotka koettivat piilottautua puiden taakse. Rosvot menivät kuitenkin tiehensä, kun näkivät matkamiehiä olevan kaksi.

Toisen kerran näki nuori neiti Rucherford Skotlannissa unen, että eräs neekeri oli murhannut hänen rikkaan tätinsä. Uni teki sellaisen vaikutuksen häneen, että hän seuraavana päivänä matkusti tätinsä luokse. Saapuessaan tätinsä kotiin hän suuresti hämmästyi, kun huomasi tätinsä palvelijan samaksi neekeriksi, jonka oli unessa nähnyt.

Kertomus kamalasta unesta otettiin aluksi vastaan epäilevällä hymyilyllä, mutta saattoi kuitenkin vihdoin mummon antamaan tarkasti vartioida neekeriä.

Myöhään eräänä iltana huomattiin neekerin vastoin tavallisuutta kantan van hiiliä portaita ylös. Kun kysyttiin, niin hän vastasi panevansa emäntänsä huoneen lämmitä. Saatiin kuitenkin selville, ettei häntä oltu käsketty siihen, ja tarkastettaessa löydettiin hiilien seasta terävä puukko. Neekeri tunnusti aikoneensa murhata ja ryöstää rikkaan vanhuksen.

Muuan englantilainen loordi oli saanut sairautensa vuoksi lääkäriltä reseptin, jolla hän kerran toisensa perästä sai lääkettä apteekista. Eräänä iltana hän oli taas saanut uuden annoksen lääkettä, mutta unhoittikin ottaa sitä iltasella maata mennessään, vaikka hänen olisi pitänyt se tehdä, ja rupesi maata pullo vuoteen vieressä pöydällä.

Yöllä hän näki unta, että häntä uhkasi jokin onnettomuus, ja luuli kuulevansa äiti-vanhuksensa äänen pyytävän häntä välttämään vaaraa.

Herätessään hänellä vielä oli jälellä epämääräinen tunne uhkaavasta vaarasta ja sen vuoksi hän lääkettä ottaessaan tuli paremmin tarkanneeksi sitä. Hän heti huomasi sen vähän eriväriseksi kuin edelliset annokset.

Vähän emmittyään hän otti kuitenkin lusikallisen sitä tavallisten kahden asemasta. Se teki hänet heti hyvin pahoin voivaksi ja heti sen perästä hyökkäsi apteekkari sisään ja kertoi hyvin säikähdyksissään pahan ereyksen tapahtuneen lääkettä laitettaessa. Jos loordi, rauhattoman unennäön vuoksi, ei olisi ollut niin varovainen, olisi hän ollut ehdottomasti kuoleman oma kovan lääkeannoksen nautittuaan.

Eräs saksalainen puutarhuri näki muutamana yönä unta, että varkaat olivat ryöstämässä hänen kasvihuonettaan. Hän heräsi, nauroi itselleen ja painautui uudelleen nukkumaan. Uni uudistui kahdesti. Kolmannella kerralla hän nousi ylös, pani päälleen ja juoksi kasvihuoneeseensa juuri oikeissa ajoin karkoittamaan kypälämäkeen pari varasta, jotka olivat panneet paraat ja kalleimmat kasvituotteet kärryyn.

Mutamia vuosia takaperin murhattiin skotlantilainen lukkari. Poliisilla ei ollut aavistustakaan murhamiehestä. Se koetti kuitenkin kaikin voimin

löytää laukkaa, joka murhatulla oli ollut, mutta jota nyt ei löydetty tämän asunnosta.

Eräänä päivänä tuli muuan naapuri kertomaan nähneensä unta, että laukku oli piilotettu sinne ja sinne. Laukku löydettiin aivan oikein ilmoitetusta paikasta, mutta unennäkijäkin vangittiin luultuna murhamiehenä ja syytettiin murhasta. Onneksi hänelle johti löytö kuitenkin oikean murhaajan kiini saamiseen. Ja tämä tunnusti rikoksensa.

— Yleensä otaksutaan että unilla aamuyöstä on suuri merkitys, tässä luulossa on paljon perää. Tämän kirjoittaja, joka itse on uneksinut tuonlaisia tulevaisuuteen tähtääviä unia, ilmituo tässä omia kokemuksiansa. Tahdon mainita tapauksen, joka osoittaa, että meidän elämämme pituus on edeltäpäin määrätty. — Joka osoittaa, että meille rakkaat henkilöt voivat meille näyttäytyä unissamme ennen kuolemaansa. Se tapahtuu henkien kautta, jotka ottavat osaa meidän ja omaistemme kohtaloon. Ne ovat meidän suojelushenkiämme, jotka siten huutavat meille varoitus huudon. „Muista että löytyy kuolematon henkinen elämä, joka on korkeampi kuin tämä maallinen elämä, ja muista, että sinun elämäsi on korkeamman olennon käsissä, jonka tahdotta ei hiuskarvaakaan putoa päästäsi.“

Äitini ja molemmat siskoni oleilivat v. 1863 Pietarissa, jonne he perheasioissa olivat matkustaneet Dorpatista. Koulun käynnin loputtua sain myöskin minä matkustaa Pietariin. Minun siellä ollessani näki vanhempi siskoni seuraavan unen: Tuli kirje jossa ilmoitettiin, että isäni, joka oli vielä Dorpatissa oli vaikeasti sairastunut ja toinen, jossa ilmoitettiin hänen kuolemastaan. Sisareni havaitsi itsensä unissaan matkustaneen Dorpattiin, missä hän tapasi isämme, ja oli hänellä pitkä valkea parta, puettu oli hän yötakkiinsa, päässä sametti päähine, istuen nojaten lepotuolissaan. Siskoni heräsi aamulla kovasti itkien, jolloin hän kertoi meille unensa. Ei meistä kenkään saanut häntä luopumaan siitä uskosta, että hänen unellaan oli merkityksensä, jonka tähden meillä oli vaikea saada häntä rauhottumaan.

Joku aika sen jälkeen, jolloin minä olin jo jättänyt Pietarin ja tullut takaisin silloiseen olinpaikkaani Helsinkiin, sai äitini Pietariin kirjeen eräältä isäni vanhalta ylioppilastoverilta, jossa hän selvitti isäni äkillisesti sairastuneen ja samana iltana tuli sähkösanoma jossa ilmoitettiin hänen tilansa olevan arveluttavan. Heti matkustivat omaiseni Dorpattiin, jossa tapasivat isäni pitkällä valkosella parralla aivan samassa asennossa ja samassa huoneessa jonka sisareni näki unessaan. Isälläni ei koskaan ennen ollut partaa, eikä sisareni tiennyt hänen antaneen sen kasvaa — Isäni tila tuli paremmaksi joten luultiin hänen paranevan, vaan sitten hän kuoli pienen ajan kuluttua tuohon samaan tautiin.

Neiti Annie Mayfield, nuori nainen, joka elää eräällä farmilla lounaaseen Omahasta, näki näyssä, että veljensä Chas. Mayfield sai surmansa eräässä tapaturmassa. Ja tänään tulikin ilmi, että veli oli saanut surmansa Las Ve-

gabsessa, N. M., satojen mailien päässä paikasta, jossa sisarensa oli tavalla ja aikana kuin neiti Mayfield oli näyssään nähnyt hänen kuolevan.

„Minä juuri näin Charleksen äkkiä putoavan hevosensa selästä ja laahautuvan pitkän matkan“, sanoi neiti Mayfield äidilleen. „Hän on nyt erään vuoren juurella haavoittuneena ja verta vuotaen ja silmänsä ovat kiinni. Oi, meidän pitää rientää aivan heti hänen luokseen, sillä siellä ei ole ketään, joka auttaisi häntä.“ — Mrs Mayfield ei uskonut, että tuollainen onnettomuus olisi kohdannut hänen poikaansa, ja väitti tyttärensä nähneen unta.

„Mutta minä en ollut unessa, kun näin hänen putoavan hevosen selästä“, vastasi neiti Mayfield. Istuin tässä täydessä tajussani ja silmät auki, kun näin tuon onnettomuustapauksen.“

Poistaakseen tyttärensä pelon, mrs Mayfield kirjoitti pojalleen, vaatien iätä hänelle ilmoittamaan, onko häntä todella joku onnettomuus kohdannut. Sitten saapui mrs Mayfieldille kirje eräältä poikansa ystävältä, jossa tämä ilmoittaa äidille, että Charlesta oli onnettomuus kohdannut ja sillä tavalla kuin sisarensa oli näyssä nähnyt.

Paitsi varoituksia, joita unitilassa saamme toisesta mailmasta, jonkun vaaran uhatessa, josta meitä voidaan säästää, saamme unitilassa myöskin opetuksia ja neuvoja, useimmiten vertauksiin puettuina.

(Jatk.)

Yliaistillisia ilmiöitä.

„Chicago Journal“ on seikkaperäisesti kertonut erästä veturin kuljettajasta Harald Seaverista, joka on 43 vuotta kuljettanut konettansa Illinoisin keskusradalla ja nyttemmin kuljettaa suurta pikajunaa n:o 15:sta. Hra Seaver on kertonut kokeneensa merkillisiä asioita ja saaneensa todisteita, että henkiolennot johdattivat junaa vaarallisina hetkinä. Koska hyvänsä hän nousee koneeseensa, niin tietää hän, että näkymätöin kuljettaja istuu myöskin hänen vieressään valmiina varoittamaan vaaran hetkinä. Erään kerran oli junassa 1,000 sotilasta, jotka olivat matkalla leirikokoukseen Illinoisissa. Äkkiä kuuli hän äänen kuiskaavan: „Silta on palanut pois, silta on palanut“. Hän seisahdutti heti junan. Konduktöri juoksi paikalle ja kysyi vihaisena: „Mitä varten pysähytätte junan tähän? Mitä on tapahtunut?“ „Parasta on kun kuljette radan vartta eteenpäin ja käytte katsomassa“, vastasi Seaver levollisesti. Ainoastaan muutamien askelien päässä junasta roikkuivat palaneen sillan jäännökset. Tuhannet olivat pelastuneet. Tämä tapahtui 1890 ja mr Seaveria juhliittiin yli koko maan sankarina. Mutta hän

ei tahtonut ottaa mitään kiitosta itselleen, vaan sanoi ainoastaan totelleensa annettuja varoituksia.

Erään toisen kerran kun hän oli juuri ajanut Chicagon asemalta, tuli vastaan eräs toinen matkustajajuna samoja raiteita täyttä vauhtia. Seaver ei tiennyt mitään tästä suuresta vaarasta ennenkuin kuuli äänen sanovan: „Lyö takaperin kulkemaan, takaisin“. Hän totteli heti ja oli tuskin kerinnyt kuljettamaan junaa takaperin hiukan matkaa, ennenkuin vastaan tuleva juna ajoi yhteen. Hän ei vahingoittunut ja ainoastaan yksi postivaunu joutui pois kiskoilta. Tämän kerrotaan olevan ihmeellisimmän pelastuksen kauheasta onnettomuudesta, mitä sillä rataosalla tiedetään kertoa. Seaver ei ole vielä kertaakaan joutunut mihinkään onnettomuustapaukseen ja saapuu aina perille oikeaan aikaan.

Eräs tullipalvelia Ruotsissa, F. O. Eriksson, on kertonut seuraavaa:

„Näyttelyn avajaisten aikana 1897 Tukholmassa, olin minä palveluksessa tullilaitoksessa. Erään toisen toverini kanssa olimme määrätty pitämään vahtia yöllä keskentekoisessa konehallissa. Kun olimme kävelleet ympäri katsomassa, että kaikki oli järjestyksessä paikoillaan, istuunnuimme eräälle konelaatikolle. Tuskin olimme kuitenkaan ehtineet istuuntumaan, ennenkuin kuulimme valittavan hätähuudon joltakin naiselta, jonka kohta nousimme ylös hakeaksemme huutajaa sieltä päin mistä ääni kuului tulevan. Ketään emme kuitenkaan löytäneet. Olimme ehtineet tuskin noin 20 metrin päähän istumapaikasta, kun kuulimme ankaraa ryskettä ja eräs suuri konelaatikko, joka oli ollut sen laatikon päällä, millä istuimme, putosi ales sille kohdalle, millä istuimme, murskaten vahvat lankut laattialla.

Toinen kerta, jolloin myöskin pelastuin ihmeellisellä tavalla, tapahtui tunnetussa räjähdyksessä Gäddavigissä joku vuosi sitten, jossa useampia tovereitani kuoli. Tavalliseen aikaan oli saapunut asemalle, mutta olin levoton ja lakkaamatta kuului korvaani ääni: „Pyydä vapautta tänään“. Minä en voinut kestää tätä kauemmin vaan käännyn esimieheni puoleen pyytäen „vapaa päivää“. Tämä kieltäytyi kuitenkin antamasta kun asemalla oli vähän miehiä. Myöhemmin päivällä sain kuitenkin vieraakseni erään matkustavan ystävän ja tämä antoi minulle aiheita uusia pyyntöni vapaa päivästä, jonka nyt sainkin. Sitte kuulin toverieni surullisen kohtalon räjähdyksessä.

Matkustaja Milwaukeeesta kertoo:

Tulin junaan keskiyön aikana, ja väsynyt kun olin, heittäydyin pitkäseni sohvalle nukkuakseni pari tuntia matkan kestäessä.

— Herättäkää minut, kun tulemme Perry'yn — sanoin konduktöörille ja ojensin hänelle piletini — sillä luulen varmaan, että pian vaivun uneen.

Hän lupasi tehdä pyyntöni mukaan. Täten rauhottuneena koetin laittaa itselleni niin mukavan aseman kuin taisin vaunun sohvalla.

En tiedä kauvanko nukuin, mutta äkkiä heräsin siihen, että joku tuli ja pudisti minua olkapäistä huutaen korvaani: „Perry“.

Avasin silmäni, juuri kun juna hiljensi vauhtiaan, ja kun se hetken perästä seisahtui, kuulin uudestaan käheän värähtelevän äänen korvissani: „Perry, Perry!“

Ryntäsin ylös, tartuin matkalaukkuuni ja syöksyin asemasillalle, kun juna taas lähti liikkeelle.

Tirkistin pimeyteen nähdäkseni kaupunkia ja kohtasin samalla asemapäällikön lyhty kädessä.

— Mistä löydän hyvän hotellin? — kysyin.

— Hotellin! — hän vastasi. — Ei täällä ole ainoatakaan taloa paitsi asemahuonetta.

— Mutta eikö tämä ole Perry?

— Ei, tämä on Grant Crossing. Perry on 20 peninkulmaa eteenkäsin.

— Mutta konduktööri huusi monta kertaa „Perry“, ja sentähden minä kiiruhdin junasta. Tästä pitää valittaa ylitarkastajalle!

— Konduktörihän oli ensimmäisessä vaunussa; minä näin teidän astuvan ulos viimeisestä — ei hän mitenkään saattanut neuvoa teitä semmoisen matkan päästä — vastasi asemapäällikkö.

— Mutta joku se kumminkin huusi: „Perry!“

Asemapäällikkö loi minuun epäilevän katseen, muttei virkkanut sanaakaan.

— Tuleeko toinen juna? — minä kysyin.

— Ei ennenkuin huomenaamuna.

— Ja missä voin nukkua?

— Kyllä te saatte odottaessanne maata konttorissani yksinkertaisessa rautasängyssäni.

Otin tietysti vastaan tarjouksen. Mutta sänky, joka oli kova ja epä-mukava, ei suonut minulle hyvää lepoa; heittäydyin puolelle ja toiselle, kunnes asemapäällikkö, joka istui sähkölennätinlaitoksen ääressä, äkkiä päästi kauhistuksen huudon, joka silmänräpäyksessä ajoi minut pystyyn.

— Mitä nyt? — minä kysyin.

— N:o 16 on syössyt sillalta Coon Rapids'in luona, ja koko juna on 20 jalkaa veden alla.

N:o 16 oli se juna, josta vastikään olin poistunut, ja se oli syössyt sillalta alas, juuri pyörähtäessään Perry'yn.

Minun henkeni oli pelastettu. Mutta mikä ääni se oli, joka oli minut rautatievaunussa herättänyt mainitsemalla Perry'n nimen?

Tampereelta on meille kerrottu seuraavaa:

Joku aika sitte tappoi siellä itsensä eräs Syvälahti niminen henkilö. Lähimpien tuttavien kesken levisi tästä pian tieto. M. m. keskustelivat tästä kadulla kaksi henkilöä, joihin liittyi vielä eräs kolmaskin. Kun edelliset tälle kertoivat, että Syvälahti on tappanut itsensä, niin sanoi tämä juuri nähneensä S. kahden miehen kanssa puhelevan esplanaadilla. Kaikki kolme lähtivät yhdessä esplanaadille — ja vallan oikein, Syvälahti seiso i siellä vieläkin puhellen kahden henkilön kanssa. Kulkiessaan ohitse ihmettelivät miehet keskenään kuinka „ihmiset keksivät hävittämiä valejuttuja“.

Kuitenkin oli Syvälahti tappanut itsensä paria tuntia aikaisemmin kun hänet nähtiin esplanaadilla.

Asiasta saamme vielä lähempiä tietoja.

Spiritistisen Seuran toiminta.

Helsingin Spiritistisen Seuran kokous pidettiin v. k. 23 p:nä, jossa m. m. päätettiin jäsenten piirijaosta, sekä keskusteltiin Suomen Spiritistisen Seuran varsinaisen kokouksen pitämisestä elokuussa. Keskustelussa oltiin sillä kannalla, että kokouksen pitäminen siirrettäisiin ensi vuoteen.

Helsingin Spiritistisen Seuran keskusteluseuralla oli v. k. 27 p:ä ensimmäinen kokouksensa. Keskusteluseuran kokouksia pidetään joka torstai ilta.

Tampereen Spiritistisellä Seuralla oli kokous 2:na Helluntaipäivänä, jossa jäsenet jaettiin toiminta piireihin. Vuosikokouksen suhteen yhtyi T. S. S. H:gin S. S. tekemään päätökseen.

Asiamiehiämme

pyytäisimme hyvántahtoisesti tilittämään meille heinäkuun
1 päivään.

Tien varrelta.

Spiritistiset luennot ovat Helsingissä keskeytetyt ensi syksyyn asti. Tampereella on luentoja pidetty Helatorstaina, jolloin rva Martti Humu m. m. sai väitellä teologian tohtorin hra Pietilän kanssa, joka tahtoi tehdä vastaväitteitä, mutta yritti sitte poistua kesken väittelyänsä. 1:nä Helluntai-päivänä luennoi rva Humu myöskin Tampereella, selittäen Jaakopin tikapuitten esoterista merkitystä.

Kun tri Pietilä oli ilmoittanut haluavansa vielä väitellä spiritismistä, niin olivat tampe-

relaiset 2:si Helluntaipäiväksi järjestäneet sitä varten erityisen tilaisuuden, josta lähetystön kautta ilmoitettiin tri P:lle, — mutta valitettavasti ei hra P:llä ollut tilaisuutta saapua väittelemään — hänen oli nimittäin matkustettava ulkomaalle. 2:na Helluntaipäivänä luennoi toimittaja V. Palomaa hengen rauhasta, sekä sitte haudan takaisesta elämästä.

Luennot ovat Tampereella pidetyt raittius-talolla, joka on luento tilaisuuksissa ollut täpösen täynnä harrasta kuulijakuntaa.

Toimituksen työpöydältä.

Toukokuun numeromme pääsi ilmestymään painosta vasta 18 p:ä, Syy tähän ei kuitenkaan ollut toimituksen vaan kirjapainon, jossa lehti painetaan.

Viime numeroon oli jäänyt joitakin painovirheitä; m. m. oli Tampereen Spiritistisen Seuran rahaston hoitajan nimi Larnio, vaikka piti olla J. E. Aarnio.

Toimitusvoimat. Mielihyvällä voimme vielä mainita, että toimitustyöhön liittyy useoita perehtyneitä avustajia, jotenka lehden sisältö tulee monipuolisemmaksi kun saadaan toimeen työnjakoa.

Toivoisimme vain, että lehden tilaaja määrä nousisi niin korkealle, että voitaisiin laajentaa lehteä. Ehdottaisimme kaikille ystävillemme, että käytettäisiin kesäkuun loppupuoli uusien tilaajien hankkimiseksi „Spiritistille“, niin että Spiritisti voisi jo heinäkuun numerosta alkaen ilmestyä laajempaan. Tähän ei tarvittaisi muuta kuin että kukin nykyisistä tilaajistamme hankkisi yhden uuden tilaajan lisää.

Kesäkuukausinakin ilmestyy lehti joka kuukausi. Oli kylläkin ajateltu antaa kaksosnumero, mutta toimitusvoimain lisääntyessä luovuttiin tästä aikomuksesta.

Spiritismi ja sanomalehdistö. Mieli hyvällä olemme merkinneet, että päivälehdetkin ovat alkaneet antamaan huomiota spiritualistisille kysymyksille; — m. m. sisälsi Uuden Suomettaren Toukokuun 20 p:n numero pitkän, kolmea sivua käsittävän alikerran: „*Onko ihminen olemassa kuoleman jälkeen?*“, jossa asiallisesti esitettiin tutkimuksia tällä alalla.

Olisimme varsin kiitollisia lukijoillemme jos nämät lähettäisivät meille sanomalehti numeroita missä kosketellaan spiritismia.

Heinäkuun numeroomme saamme kertomuksen niistä aineellistuttamis istunnoista, joita Helsingissä pidettiin Joulukuussa 1893 seurahuoneella, sekä muutamista muista istunnoista, joita Suomessa on pidetty.

Spiritualistien kesäjuhlasta sunnuntaina t. k. 20 p:nä huomautamme.

Tämän kautta on tahdottu saada aikaan yhteinen juhla luonnon suuressa tempelissä kaikkien henkisten rientojen harrastajille.

Lähemmin ilmoituksesta lehden viimeisellä sivulla.

Spiritistin propakandarahasto on saa-

nut avustusta lahjoina seuraavilta henkilöiltä:
J. K. 5: —; S. S. 5: —; N. 5: —; H. 5: —;
P:o 5: — A. H. 2: — H. K. 1: —

Kysymyksien ja vastauksien osasto
täytyy tilanpuutteessa jättää seuraavaan nu-
meroön.

Vapautetut henget toimivat tehtävänsä
sielun elämän alalla, s. t. s. niin omiansa
kuin toistenkin, niin ruumiillisten kuin va-
pautettujenkin sielun elämässä. Sillä, niin
uskomattomalta kuin se näyttääkin, niin ovat
monet meidän ajatustistamme ja toimistam-
me kotoisin henkimaailmasta. Mutta tämä ei
vapauta meitä edesvastuusta omasta puoles-
tamme, sillä meihin vaikuttavat ainoastaan
sellaiset, joittenka kanssa me elämämme
kautta olemme lähestyneet. Todellisesti va-
litsemme me meidän näkymättömät seura-
jamme samalla tavalla kuin näkyväisetkin
ystävämme — sen elämän kautta kuin me
elämme!
W. C. Desertes

Keskustelu pahalaisesta. Lundin ju-
maluusopillinen seura oli v. k. 11 p:ksi jär-
jestänyt julkisen keskustelun pahalaisesta.
Tilaisuuteen olikin saapunut huoneen täydel-
tä yleisöä, sekä pappismiehiä ja ylioppilaita
että muita asianharrastajia. Seuran puheen-
johtaja, prof. Pfannenstill avasi kokouksen.
Valitetaan, sanoi hän, että aika on paha.
Mutta kristinuskon kannalta ei niin ole laita.
Sillä vakavina aikoina ollaan Jumalaa lähin-
nä. Me näemme nykyisinä aikoina, kuinka
kirkko rohkenee luoda uusia muotoja saa-
dakseen toimintansa enemmän kansanvaltai-
seksi. Sen sijaan epärovi kirkko kristillisen
opetuksen muuttamisessa, kirkollisen tunnus-
tuksen uusimisessa. Vaatimukset ovat tässä
tulleet ulkoapäin, usein tehtyinä rumalla si-
vuäänellä. Mutta pääasia joka tapauksessa

olisi, että kirkko ryhtyisi tähän reformityö-
hön.

Keskustelun alustuksen oli kirkkoherra
Hallgren saanut asiakseen. Hän teki seik-
kaperäisesti selkoa paholaiskäsitteen synnystä
sekä sen erinäisistä muodoista aikain kuluessa.
Uskosta henkimaailmaan kehittyi usko mö-
nenlaisiin henkiin, osaksi hyvin osaksi pa-
hoihin. Paholaismielikuva oli useinkin tun-
keutunut fyysilliselle alalle saakka, siten
että moniaitten tautien katsottiin johtuvan
pahoista hengistä. Mutta puhuja huomautti,
että mielikuva johtavasta pahasta voimasta
vie siihen, että syy tähän pahuuteen vie-
ritetään tälle voimalle, mikä sotii kristin-
uskon perusoppia vastaan. Me itse olemme
vastuussa, mutta Kristus on ottanut päälleen
vikamme, ja oleellisinta kristinuskossa on
usko Kristukseen.

Keskustelussa, joka seurasi alustusta, esiin-
tyivät useat huomattavat pappismiehet, ja paria
poikkeusta lukuunottamatta olivat kaikki pu-
hujat sitä mieltä, että paholaiskäsite on hie-
man vanhentunut ja että kristinuskon
opetuksen muuttaminen tässä suhteessa,
olisi toivottava. Eräs puhuja huomautti,
kuinka tämä reformi tavallaan jo on käytän-
nössä tullut toteutetuksikin, pahalaisen nimeä
kun yhä harvemmin mainitaan jumalansanan
selityksissä. Tämähän saattaa osaksi johtua
esteettisistä syistä, kun vastenmielistä on
käyttää nimeä, joka kadulla on kirosanana.
Mutta tärkeä syy on sekin, että nimellä ei
enää ole samaa merkitystä kuin ennen kris-
tillisessä opissa. Suurta huomiota herätti
tukholmalaisen pastori Hannerzin lausunto,
että paholaiskäsite on kokonaan ristiriidassa
tieteellisten tutkimusten kanssa.

Meillä ei nähtävästi rohjeta teologien kes-
kuudessa antaa Jumalalle kunnia ja tunnus-
taa totuutta.

Puolen vuoden tilaajia

*kehoittaisimme hyöissä ajoin uudistamaan tilauksensa, sillä tämä
numero on puolen vuoden tilaajille viimeinen.*

Lehteä voidaan vielä tilata vuoden alusta alkaen.

Spiritualistien KESÄ-JUHLAN

toimii H. S. S:n Keskusteluseura *sunnuntaina t. k. 20 p:nä*
Hakasalmen puistossa.

Alkaa klo 2 i. p. _____ Pääsy 25 pen.

OHJELMASTA mainittakoon:

ALKUSOITTOA, Torvisoittokunta, — TERVEHDYSPUHE, kirjailijatar Martti Humu. — KÖÖRILAULUA, _____ LAUSUNTOA, rva Elvi Hietala. — PUHE, kirjailija Pekka Ervast. — KÖÖRILAULUA. — LAUSUNTOA. — SOITTOA. — PUHE, toim. V. Palomaa. — KÖÖRILAULUA. y. m.

_____ Väliajoilla TORVISOITTOA. _____

_____ Ravintola kentällä, josta saadaan virvokkeita. _____

Huomattava kirjateos: =====

Ääniä haudan takaa eli

Näkymätön maailma

Hinta 2: — (6 kpl. 10 mk.)

Saadaan tilata ainoastaan osotteella:

Hsiämies ehtoja pyydetäissä. **A. Airaksisen Kirjapaino**

Helsinki Hämeenkatu 2 A.

**RIIPPU-
MATTOJA**

saa ostaa ja tilata 2 mkasta
ylöspäin, sekä vanhoja korja-
taan. G. PIETILÄINEN
Kapteenink. 7 rappu H.

**HELSINGIN
SPIRITISTISEN SEURAN**

kokous pidetään sunnuntaina heinäk. 4
p:ä Oulunkylässä. Kokoonnutaan klo 9
aamulla Kaisaniemeen Paciuksen pat-
saan luokse, josta yhdessä lähetään kä-
velemään kokous paikalle.